



Arrest

nr. 87 312 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DE MAELE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Mendankwe op 30 juli 1981. Sinds uw 14 jaar kreeg u gevoelens voor mannen. Toen u 16 à 17 jaar oud was, overleed uw vader. U ging niet langer naar school en nam de snackbar van uw vader over. Daar ontmoette u (F.W.). U sprak hem aan en zegde dat u seks met hem wilde. Hij ging hiermee akkoord en jullie begonnen een relatie. Om jongens dichterbij u te brengen en hen in de homoseksualiteit te introduceren, richtte u een organisatie voor homoseksuelen op in de achterbouw van uw snackbar. Jullie keken naar films voor homoseksuelen toen de politie op 27 mei 2007 binnenviel voor een huiszoeking. U, uw partner en de vier andere leden van uw organisatie voor homoseksuelen werden gearresteerd en opgesloten. U werd driemaal per dag gefolterd en men vroeg u om namen van andere homoseksuelen te geven. Uw partner (F.W.) overleed door foltering en u besloot om te trachten te ontsnappen. Op 25 oktober

2007 slaagde u erin te ontsnappen en u vluchtte naar Yaoundé, waar uw moeder en uw twee broers woonden. U verbleef eerst twee weken in een ziekenhuis en vervolgens een maand thuis bij uw moeder. Nadien ging u aan de slag in de supermarkt van uw moeder te Yaoundé. In Hotel Mount Febe ontmoette u (I.). Hij werd uw nieuwe partner en jullie hadden een relatie van maanden toen jullie op 30 september 2009 in zijn hotelkamer werden betrapt door de politie en jullie opgesloten werden in het 'central police station'. U werd zwaar gefolterd en moest andere homoseksuelen bij naam noemen. Op 1 oktober 2010 kon u dankzij de hulp van een agent ontsnappen. U belde uw moeder op en deze gaf u geld om naar Douala te reizen naar een vriend van haar. In Douala werd u tegengehouden aan een politiecontrole. Aan de hand van uw identiteitskaart zagen ze dat u geseind stond wegens uw ontsnapping uit de cel te Bamenda en uw homoseksualiteit. U werd gearresteerd, opgesloten en gefolterd. U moest namen van andere homoseksuelen noemen. Op 30 december 2012 kon u dankzij de hulp van een agent ontsnappen. Uw moeder had de agent geld gegeven en had via een vriendin regelingen getroffen met de mensensmokkelaar (J.). Op 9 januari 2012 verliet u - samen met (J.) - Kameroen per vliegtuig. De dag nadien diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land. U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door overheid wegens uw homoseksuele geaardheid en de organisatie voor homoseksuelen die u oprichtte, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Toen u gevraagd werd wanneer u voor het eerst besepte dat u homoseksueel bent, gaf u aan dat u op de leeftijd van veertien jaar gevoelens voor mannen kreeg en dat u écht gevoelens had toen u uw partner ontmoette en jullie seks hadden. Toen de vraag herhaald werd en u meer specifiek gevraagd was of er iets specifiek was waardoor u besepte dat u homoseksueel bent, gaf u vaag aan dat u er mee opgroeide. U gaf verder aan dat u zich goed, 'happy' en 'fine' voelde toen u besepte dat u homoseksueel bent (gehoor CGVS, p.16). Uit bovenstaande verklaringen, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uw verklaringen (gehoor CGVS, p.7), blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt **weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig** over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u zich hier – integendeel – gelukkig bij voelde en volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm.

Voorts kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met (F.W.) en (I.).

U gaf aan dat u uw partner **(F.W.)** leerde kennen in uw snackbar. Toen u gevraagd werd hoe u hem leerde kennen, gaf u aan dat u hem aansprak, dat hij geïnteresseerd was en dat jullie seks hadden. Toen de vraag herhaald werd en u gevraagd werd specifiek te zijn, gaf u aan dat u met hem over homoseksuelen sprak, dat hij blij was en dat jullie seks hadden. Later verduidelijkte u dat u met hem sprak en zei dat u seks met hem wou, wat hij aanvaardde (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wanneer u voor het eerst gevoelens had voor (F.W.), gaf u opnieuw aan dat u met hem sprak en zei dat u seks met hem wou, wat hij aanvaardde. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat hij homoseksueel is, gaf u vaag aan dat homoseksuelen weten wanneer ze een homoseksueel tegenkomen. Toen u gevraagd werd hoe ze dit dan weten, gaf u al even vaag aan dat dit aan de ogen te merken is. Toen u om een verduidelijking gevraagd werd, gaf u opnieuw vaag aan dat homoseksuelen dat weten. U gaf aan dat homoseksuelen zich anders gedragen, maar toen u om een verduidelijking gevraagd werd, gaf u opnieuw vaag aan dat homoseksuelen dat weten (gehoor CGVS, p.8). Er dient te worden vastgesteld dat bovenstaande verklaringen erg vaag blijven. Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg hoe mensen in Kameroen denken over homoseksualiteit, gaf u aan dat het verboden is. Toen u hierop geconfronteerd werd met de vraag of het niet riskant is om als man tegen een man te zeggen dat je seks met hem wil zeggen, gaf u aan van niet, omdat het goed is voor u, het is wat u graag heeft en u er niet mee kunt stoppen (gehoor CGVS, p.7). Het komt opnieuw **weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig** over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was. Toen u verder gevraagd werd naar de geboortedatum van uw partner (F.W.), gaf u aan het niet te weten. Verder kende u de namen van zijn ouders niet en wist u evenmin welk beroep zijn vader uitoefende. Toen u gevraagd werd of de familie van uw partner wist dat

hij homoseksueel is, gaf u eveneens aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.8). U gaf verder aan dat uw partner (F.W.) overleed door foltering, maar u kon niet zeggen wanneer hij overleed (gehoor CGVS, p.10). U gaf verder aan dat u in Yaoundé een nieuwe, blanke partner had, namelijk (I.). U gaf aan dat deze relatie maanden duurde (gehoor CGVS, p.11-12). Toen u gevraagd werd wat de volledige naam van uw partner (I.) is, gaf u aan het niet te weten en dat hij enkel (I.) zei (gehoor CGVS, p.11). U weet niet wanneer u hem voor het eerst ontmoette. U kent zijn geboortedatum niet. U gaf aan dat hij van Frankrijk is, maar van waar in Frankrijk hij afkomstig is wist u niet. U wist evenmin of hij een partner had in Frankrijk. U kende verder de namen van zijn ouders niet, wist niet of hij broers en zussen had en wist ook niet of zijn familie op de hoogte is van zijn homoseksualiteit. Toen u gevraagd werd wat uw partner in Kameroen kwam doen, gaf u aan dat hij op bezoek kwam, maar wie hij kwam bezoeken wist u niet. Evenmin wist u of hij een speciaal visum in zijn paspoort had. Verder wist u niet wat zijn beroep is. U gaf aan dat (I.) met u gearresteerd werd, maar dat u niet weet waar hij nu is (gehoor CGVS, p.12).

Bovenstaande onwetendheden maken ook uw relaties met (F.W.) en (I.) ongeloofwaardig en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Voorts kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde oprichting van een organisatie voor homoseksuelen.

U verklaarde dat u een snackbar had waar u een organisatie voor homoseksuelen oprichtte, maar dat de politie op de hoogte raakte van het bestaan van de organisatie en u, uw partner (F.W.) en de andere leden van de organisatie arresteerde op 27/5/2007 (gehoor CGVS, p.6-7). U gaf aan dat u deze organisatie oprichtte om jongens dichterbij u te brengen en hen te introduceren in de homoseksualiteit (gehoor CGVS, p.9). U weet echter niet meer wanneer u de organisatie oprichtte (gehoor CGVS, p.7). U gaf aan dat uw organisatie zes leden – u en uw partner (F.W.) inclusief – telde. U kende van de vier andere leden echter enkel hun voornaam. Overigens weet u niet of deze vier personen nog vast zitten in de cel, noch of ze reeds voor de rechtbank moesten verschijnen (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd wat het doel van de organisatie was, ontweek u de vraag door te stellen dat het een lokale organisatie was en dat het verboden is in Kameroen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u al even vaag aan dat u ze oprichtte voor homoseksuelen. U gaf aan dat de georganiseerde activiteiten bestonden uit seks, het kijken naar films in uw snackbar, kussen en seks hebben. Overigens kon u van geen enkele van de in uw snackbar gevonden films voor homoseksuelen de titel geven en kon u niet concreet maken hoe u aan deze films kwam (gehoor CGVS, p.11). Bovenstaande **ondoorleefde en vage verklaringen**, maken het ook ongeloofwaardig dat u daadwerkelijk een organisatie voor homoseksuelen oprichtte, laat staan dat uw vervolging die u omwille van deze organisatie onderging.

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst quasi onbestaand te zijn.

U gaf – overigens correct – aan dat er een Kameroense wet zich uitspreekt over homoseksualiteit en die zegt dat het verboden is (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd welke strafmaat de Kameroense wet juist voorziet, gaf u aan dat dit de doodstraf is. Toen u erop gewezen werd dat dit niet de werkelijke strafmaat is volgens de Kameroense wet, gaf u enkel vaag aan dat het verboden is (gehoor CGVS, p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat iemand die schuldig is aan de in artikel 347 (bis) beschreven 'sexual relations with a person of the same sex' een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaren riskeert én een boete van 20.000 CFA tot 200.000 CFA riskeert. Er dient vastgesteld te worden dat u de Kameroense wetgeving betreffende homoseksualiteit niet kent. Van iemand die een homoseksuele geaardheid heeft, die omwille daarvan vervolging vreest en die aangaf een organisatie voor homoseksuelen te hebben opgericht, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is. Toen u verder gevraagd werd of er ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kameroen zijn, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.17). Toen u verder gevraagd werd of in Kameroen organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, ontweek u de vraag door te stellen dat men geen homoseksualiteit wil in Kameroen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan geen zulke organisatie te kennen (gehoor CGVS, p.17). Nochtans blijkt dat er minstens één organisatie bestaat in Kameroen die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd of u homokoppels kent, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.17). Toen u verder werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Kameroen, gaf u vaag aan dat velen problemen hebben. Toen u naar voorbeelden gevraagd werd, kon u enkel uw vervolging aanhalen en u gaf aan niet op de hoogte te zijn van andere homoseksuelen die problemen kenden (gehoor CGVS, p.17). Verder kon u geen bekende Kameroeners noemen die homoseksueel zijn of hiervan verdacht worden (gehoor CGVS, p.17). Evenmin weet u of er artikels in de Kameroense pers verschenen betreffende homoseksualiteit (gehoor CGVS, p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd

gevoegd, blijkt dat er heel wat artikelen in de Kameroense media verschenen over homoseksuelen die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Kameroen. Verder gaf u aan dat er in Kameroen magazines voor homoseksuelen bestaan, maar toen u gevraagd werd om titels te geven, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p.11). Er dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst beperkt is, wat des te meer klemmt daar u aangaf zelf een organisatie voor homoseksuelen te hebben opgericht te Kameroen en bijgevolg een uitgebreidere kennis verwacht kan worden.

Bovendien blijkt ook uw kennis van de situatie en/of rechten van homoseksuelen in België onbestaande te zijn.

Toen u gevraagd werd of u in België reeds de kans had om te gaan naar plaatsen waar homoseksuelen gemakkelijk met elkaar in contact kunnen treden, gaf u aan van niet maar dat u graag zulke plaatsen wil leren kennen. Vreemd genoeg had u er nog geen idee van of homoseksualiteit al dan niet verboden is in België (gehoor CGVS, p.18) en kan men verwachten dat iemand met een homoseksuele geaardheid dit onmiddellijk tracht na te gaan als hij in een ander land komt waar hij bescherming aanvraagt uit vrees voor vervolging wegens zijn – vermeende – seksuele geaardheid.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relaties met (F.W.) en (I.), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt als gevolg van uw voorgehouden geaardheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde uw Kameroense identiteitskaart (N°108683031) voor waaruit uw identiteit blijkt, welke niet in twijfel wordt getrokken. Verder legde u foto's van u met uw beweerde partner (F.W.) neer, waarop jullie naakt te zien zijn. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Dit sterkt dan ook het vermoeden dat de foto's het product zijn van een mise-en-scène. Verder legde u een foto neer van uw rug waarop littekens te zien zijn. U gaf aan dat deze afkomstig zijn door foltering door de politie, maar uit de foto kan niet worden afgeleid op welke wijze u aan deze littekens komt. Bovendien dienen - om enige bewijskracht te hebben - de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. U legde een attest van Dr. (M.) (dd. 27/2/2012) neer dat aan uw advocaat gericht werd en waaruit enkel blijkt uw advocaat een afspraak maakte om u een expertise te laten ondergaan, welke nog niet plaatsvond. Het attest is dan ook verder niet relevant voor uw asielaanvraag. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Omtrent de ontdekking en beleving van zijn geaardheid betoogt hij dat het om een zuiver gevoelsmatige kwestie gaat en dergelijke gevoelens moeilijk rationeel kunnen worden uitgedrukt.

Aangaande zijn relaties met F.W. en I. wijst verzoeker op het homofobe karakter van de Kameroense samenleving, zoals dit blijkt uit de informatie van verweerder, waardoor hij zijn partners enkel binnenskamers en verdoken kon ontmoeten en nooit in aanraking kwam met hun leefwereld en gezin. Verder heeft hij duidelijk aangegeven dat beide relaties voornamelijk lichamelijk van aard waren. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) kan bijgevolg geen uitgebreide kennis verwachten over de gezinssituatie, geboortedatum en ouders van zijn partners.

Verzoeker verklaart zijn antwoord op de vraag naar de strafmaat op homoseksualiteit in de Kameroense wet doordat zijn vriend in de realiteit is gestorven aan zijn foltering. Hij probeerde duidelijk te maken welke straffen homoseksuelen in Kameroen in de praktijk ondergaan. Dat hij geen magazines voor homoseksuelen, bekende Kameroense homoseksuelen of artikels over homoseksuelen kon opsommen wijt verzoeker aan het gegeven dat hij sedert 2007 bijna onafgebroken werd gedetineerd en bijgevolg

weinig toegang had tot de media. Voorts heeft hij zelden magazines in zijn bezit gehad omdat deze niet vrij kunnen worden verkocht en gekocht in Kameroen. Bijgevolg kan niet worden verwacht dat hij zich de titels van deze magazines herinnert.

Aangaande zijn gebrek aan kennis over de situatie en rechten van homoseksuelen in België stelt verzoeker geïntimideerd te zijn geweest door de vraagstelling van het CGVS en daardoor incorrect te hebben geantwoord. Hij is zich wel degelijk ervan bewust dat homoseksualiteit wettelijk toegelaten is in België. Daarenboven heeft hij in tussentijd het 'Rainbowhouse' leren kennen waar hij vaak naartoe gaat.

2.1.1.2. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van een eerste middel de schending aan van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt zich minstens in de voorwaarden te bevinden om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen. Het is duidelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art.3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de wetgeving in Kameroen die homoseksualiteit verbiedt. Mocht hij geen risico op vervolging lopen dan had hij zijn land niet verlaten. De mensenrechten in Kameroen worden faliekant geschonden door het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid te beknotten.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en vordert *“de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken”*. De *“Dienst Vreemdelingenzaken”* motiveert niet adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. Ofwel motiveert het CGVS niet, ofwel op zeer algemene en vage manier en in stereotiepe bewoordingen. *“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen geen risico op ernstige schade zal lijden”*.

Verzoeker stipt nog aan dat het bewijs van de vervolgingsfeiten niet ver te zoeken is nu de gevolgen van zijn foltering duidelijk te zien zijn aan de littekens die hij hieraan overhield.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3, 5 en 8 van het EVRM. Uit de neergelegde foto blijkt dat hij werd onderworpen aan folteringen in Kameroen. Bij terugkeer vreest hij nieuwe folteringen omdat homoseksualiteit in Kameroen nog steeds verboden is. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 EVRM.

2.1.4. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 24 juli 2012 twee stukken neer, meer bepaald een kopie van een lidkaart van de Human Rights Defence Group (HRDG), uitgereikt op 6 februari 2007, en een kopie van een attest van 9 juli 2012 van de HRDG waarin verzoekers lidmaatschap bij deze organisatie en zijn asielmotieven integraal worden bevestigd en de mensenrechtensituatie van homoseksuelen in Kameroen wordt omschreven (rechtsplegingdossier, stuk 8).

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals kopieën neer van voormelde lidkaart en voormeld attest van de HRDG. Hieromtrent ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaart hij dat hij naar de HRDG ging toen hij problemen kende in Kameroen. Tevens legt verzoeker ter terechtzitting een internetartikel neer inzake de situatie voor homoseksuelen in Kameroen (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2.1. De drie aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.3. Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing niet of slechts in stereotiepe, algemene en vage bewoordingen zou zijn gemotiveerd, mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van deze beslissing, kennelijk feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig

inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen en hierin op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Daar waar verzoeker stelt: *“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen geen risico op ernstige schade zal lijden”*, dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en des te meer klemmt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren hoeveel zijn moeder, die zijn reis zou hebben geregeld, hiervoor zou hebben betaald. Evenmin kon hij aangeven welke naam en foto werden opgenomen in het paspoort dat voor zijn reis zou zijn gebruikt (administratief dossier, stuk 4, p.6; stuk 9, verklaring, nr.34).

Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij zijn pas ontdekte homoseksuele geaardheid geenszins als problematisch ervoer, hetgeen niet doorleefd en ongeloofwaardig overkomt in het licht van de informatie in het administratief dossier en verzoekers eigen verklaringen waaruit blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt (administratief dossier, stuk 4, p.7, 15, 17; stuk 13: landeninformatie). De algemene bewering dat zulke gevoelsmatige kwestie moeilijk rationeel kan worden uitgedrukt doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Uit zijn antwoord wanneer werd gevraagd welk gevoel hij had toen hij besepte dat hij homoseksueel was blijkt duidelijk dat hij hierbij enkel positieve gevoelens zou hebben gehad daar waar hij stelde dat hij zich *“goed, happy, fine”* voelde (administratief dossier, stuk 4, p.16). Redelijkerwijze kan echter worden aangenomen dat verzoeker enig gevoel van vertwijfeling zou hebben gekend of zich, in een overwegende heteroseksuele en homofobe omgeving, toch minstens zou hebben gerealiseerd dat zijn pas ontdekte geaardheid potentieel problematisch was en dat hij afweek van de heersende norm.

Aangaande zijn voorgehouden relatie met F.W., dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen waaruit blijkt dat hij vage, weinig doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegde inzake de wijze waarop hij F.W. leerde kennen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier (stuk 4, p.7-8), zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker betreffende F.W. niet kon aangeven (i) wat diens geboortedatum was; (ii) hoe

diens ouders heetten; (iii) wat het beroep van diens vader was; (iv) of diens familie wist dat hij homoseksueel was; (v) wanneer deze persoon zou zijn overleden naar aanleiding van folteringen in de cel te Bamenda (administratief dossier, stuk 4, p.8-10). Verzoeker tracht ten onrechte zijn vergaande onwetendheid omtrent de geboortedatum en naaste familie van zijn beweerde partner F.W. te vergoelijken. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij gedurende verscheidene jaren een relatie zou hebben gehad met F.W., en dit vanaf wanneer hij in de snackbar van zijn vader begon te werken tot hij twee tot drie jaar later gearresteerd zou zijn. Dat hij desondanks niet op de hoogte was omtrent voormelde gegevens is niet aannemelijk nu aangenomen kan worden dat verzoeker en zijn partner, indien zij daadwerkelijk enkele jaren een relatie hadden en seksuele betrekkingen onderhielden en te meer daar F.W. bij zijn ouders woonde, over dermate elementaire gegevens als diens naaste familie en geboortedatum zouden hebben gepraat (*ibid.*, p.4, 7-9). Gelet op het voorgaande, kan geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde relatie met F.W.

Verzoeker beweerde verder dat hij in zijn snackbar een soort organisatie voor homoseksuelen zou hebben opgericht doch legde dienaangaande manifest ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon hij niet preciseren wanneer hij deze organisatie zou hebben opgericht. Voorts zou hij zich volstrekt niet hebben gerealiseerd dat het riskant was om in Kameroen dergelijke organisatie op te richten, doch verklaarde hij: *"Het is iets waar ik mee opgroeide. Is het riskant? Ik weet het niet. Ik vind het leuk"*. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zou hebben beseft dat het oprichten van een organisatie voor homoseksuelen in een homofob klimaat als het Kameroense de nodige risico's met zich meebracht en dat hij hier met de nodige omzichtigheid mee zou zijn omgesprongen. Verzoeker beweerde verder dat zijn organisatie zes leden telde doch kon van geen van de vier andere leden naast hem en F.W. de volledige naam geven. Voorts stelde hij dat deze vier leden samen met hem en F.W. werden gearresteerd doch bleek hij niet te weten of zij al dan niet nog in de cel zaten, wist hij evenmin of zij reeds voor een rechtbank moesten verschijnen en verklaarde hij: *"Ik weet niets van hen"*. Bovendien beweerde verzoeker dat één van de activiteiten van zijn organisatie bestond uit het in zijn snackbar bekijken van homoseksuele films en dat de politie deze films vond, doch bleek hij niet in staat om ook maar van één van deze films de naam te geven. Hoe hij aan deze films geraakte of van waar deze kwamen kon hij evenmin aangeven. Verzoeker beperkte zich, wanneer hiernaar herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd gevraagd, tot de algemene en ontwijkende bewering: *"Als homoseksueel weet je waar je eraan komt"* (*ibid.*, p.9-11).

Daar waar verzoeker stelde dat hij en de overige leden van zijn organisatie bij een huiszoeking werden gearresteerd op 27 mei 2007 en dat hij officieel in beschuldiging werd gesteld van homoseksualiteit doch erin slaagde te ontsnappen in oktober 2007 (*ibid.*, p.9, 11), dient daarenboven te worden vastgesteld dat, nog daargelaten dat het niet geloofwaardig is dat hij zonder enig probleem het politiekantoor kon verlaten en zo kon ontsnappen (*ibid.*, p.11), de geloofwaardigheid van deze feiten op fundamentele wijze wordt ondermijnd door verzoekers houding en de houding van de Kameroense overheid na verzoekers ontsnapping. Verzoeker stelde immers na zijn ontsnapping gewoon bij zijn moeder te zijn gaan wonen en te zijn gaan werken in haar supermarkt (*ibid.*, p.11). Dit is wel erg opmerkelijk daar hij redelijkerwijze ervan kon uitgaan dat dit de eerste plaats zou zijn waar de Kameroense autoriteiten hem zouden komen zoeken. Daarenboven legde verzoeker een originele identiteitskaart voort die door de Kameroense autoriteiten en op zijn naam werd uitgereikt op 4 februari 2008 (administratief dossier, stuk 12: documenten). Hij verklaarde dat hij zich om deze identiteitskaart te bekomen tot twee maal toe in persoon ging aanbieden op het commissariaat te Yaoundé (administratief dossier, stuk 4, p.5). Dat verzoeker zich tot tweemaal toe persoonlijk zou aanbieden bij de Kameroense autoriteiten, en dit een paar maanden nadat hij werd gearresteerd, werd beschuldigd van homoseksualiteit en ontsnapte uit detentie, is manifest ongeloofwaardig. Dat hij vervolgens bovendien nog tot eind september 2009 ongestoord bij zijn moeder verbleef en in haar winkel werkte, zonder ook maar enig probleem te kennen met de Kameroense autoriteiten, maakt zijn bewering dat hij zou zijn ontsnapt en werd gezocht, nog minder aannemelijk (*ibid.*, p.11).

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af omtrent I., de persoon met wie hij in 2009 een relatie zou hebben gehad. Hij bleek vooreerst zelfs niet de volledige naam van I. te kunnen geven. Wanneer hij I. voor het eerst ontmoette en hoe lang hun relatie duurde kon hij evenmin met enige precisie aangeven. Ook de geboortedatum van I. kende hij niet. Tevens kon hij niet aangeven welk beroep I. had. Van waar in Frankrijk I. afkomstig was, wie I. in Kameroen kwam bezoeken en of I. al dan niet een speciaal visum in zijn paspoort had wist verzoeker evenmin. Of I. in Frankrijk een partner had bleek hij ook niet te weten. Verder was hij niet op de hoogte van de namen van de ouders van I. en wist hij niet of I. broers en/of zussen had. Verzoeker wist evenmin of de familie van I. wist of deze homoseksueel was. Waar I. was en of deze al dan niet nog in de cel zat bleek hij ook niet te weten

(*ibid.*, p.11-12). Verzoeker tracht de frappante onwetendheden in zijn hoofde inzake de geboortedatum en familie van I. ten onrechte te vergoelijken. Hij verklaarde immers dat zijn relatie met I. enkele maanden duurde en dat hij vaak naar I. ging (*ibid.*, p.12). Daar zij enerzijds gedurende een aantal maanden een relatie zouden hebben gehad en elkaar vaak zagen, kan anderzijds worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de voormelde basisgegevens omtrent I. Dat hij omtrent deze persoon en zijn naaste familie dermate weinig informatie kon verstrekken, maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan hun beweerde relatie.

Verzoeker legde voorts uiterst vage verklaringen af betreffende de detenties waarvan hij ingevolge zijn relatie en betrapting met I. tussen september 2009 en december 2011 slachtoffer zou zijn geworden in Yaoundé en Douala. Zo bleek hij niet in staat het politiekantoor van Yaoundé, waar hij opgesloten zat en van waaruit hij ontsnapte, te situeren in deze stad. Voorts kon hij dit politiekantoor niet beschrijven en wist hij niet hoeveel verdiepingen dit telde. Bovendien kon hij, ondanks dat hij gedurende meer dan een jaar in dit politiekantoor opgesloten zou hebben gezeten en daarbij de cel deelde met andere mensen, van niet één van zijn medegevangenen de naam geven (*ibid.*, p.13-14). Ook van zijn medegevangenen in Douala, waar hij opnieuw meer dan een jaar in een cel met andere mensen opgesloten zou hebben gezeten, kon verzoeker geen namen verstrekken. Hij kende er geen enkele celgenoot bij naam (*ibid.*, p.14-15).

Verzoeker vertoonde daarenboven, ondanks dat hij reeds sedert zijn veertiende, hetzij sedert 1995, homoseksueel zou zijn (*ibid.*, p.16) en ondanks zijn voorgehouden homoseksuele relaties en problemen, een apparent gebrek aan kennis inzake de positie en de leefwereld van homoseksuelen in Kameroen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid en problemen nog verder ondermijnt. Verzoeker wist immers niet welk wetsartikel zich in Kameroen uitspreekt over homoseksualiteit. Voorts verklaarde hij, wanneer werd gevraagd: "*Welke straf staat er op homoseksualiteit volgens de wet?*", blijkens de informatie in het administratief dossier (stuk 13) ten onrechte dat dit de doodstraf is. Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat dit niet de straf is die volgens de wet op homoseksualiteit staat in Kameroen en de vraag nogmaals duidelijk werd herhaald, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: "*Ik weet dat het verboden is in Kameroen*" (administratief dossier, stuk 4, p.15). Dat verzoeker zou hebben willen aangeven welke straf homoseksuelen in de praktijk ondergaan omdat zijn vriend stierf aan folteringen kan niet worden aangenomen. Uit het voorgaande blijkt dat de vraagstelling geschiedde in duidelijke bewoordingen en dat hierin uitdrukkelijk werd gepolst naar de Kameroense wet. Verzoekers antwoorden op deze vragen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die hij *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoeker kon voorts geen homoseksuele magazines in Kameroen noemen hetgeen wel degelijk van hem worden verwacht aangezien hij zelf verklaarde dat dergelijke magazines bestonden en hij aangaf dat hiermee omzichtig moest worden omgesproken (*ibid.*, p.11). Verzoeker gaf bovendien aan niet te weten of er in Kameroen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen bestaan en gaf aan geen organisatie te kennen die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen, en dit terwijl zulke organisatie aldaar wel degelijk bestaat volgens de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 13). Ondanks dat uit deze informatie daarenboven blijkt dat in Kameroen heel wat artikelen in de media verschenen over homoseksuelen die ingevolge hun geaardheid problemen kenden in Kameroen en ondanks dat in de media een lijst werd gepubliceerd van bekende Kameroeners die verdacht werden van homoseksualiteit, hetgeen veel ruchtbaarheid kreeg, bleek verzoeker daarenboven geen andere homoseksuelen met problemen te kennen, kon hij geen bekende Kameroeners geven die homoseksueel zijn of hiervan worden verdacht en bleek hij niet te weten of er in de Kameroense pers artikels verschenen over homoseksualiteit (administratief dossier, stuk 4, p.13, 17).

Daarenboven bleek verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS niet te weten of het in België al dan niet verboden is om homoseksueel te zijn (administratief dossiers, stuk 4, p.18). Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat iemand die beweert ingevolge zijn homoseksuele geaardheid zijn land te zijn ontvlucht, een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en nood te hebben aan internationale bescherming, wanneer hij in een ander land komt en in dit land bescherming aanvraagt uit vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid, onmiddellijk tracht na te gaan of homoseksualiteit aldaar al dan niet is toegelaten. De loutere *post factum* bewering dat verzoeker wel wist dat homoseksualiteit in België is toegelaten doch antwoordde dat hij dit niet wist omwille van de intimiderende vraagstelling, vindt geen steun in het dossier en kan niet ernstig worden genomen. Dat de vraagstelling intimiderend was blijkt geenszins uit het gehoorverslag en wordt door verzoeker evenmin aangetoond. Verzoeker en zijn advocaat formuleerden bovendien geen opmerkingen omtrent de beweerde intimiderende vraagstelling wanneer zij daartoe aan het einde van het gehoor de kans kregen. Zelfs indien verzoeker geïntimideerd was tijdens het gehoor, dan nog kan niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoeker uitgewerkt

hoe dit zou kunnen verklaren dat hij, wanneer in duidelijke bewoordingen werd gevraagd: “Weet je of het verboden is om homo te zijn in België?”, antwoordde: “Ik weet het niet” (*ibid.*).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog beweert dat hij intussen het Regenbooghuis frequenteert dient te worden vastgesteld dat hij dit op generlei wijze staft en dat dit hoe dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en problemen.

De, benevens de reeds hoger besproken identiteitskaart, neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers geaardheid en problemen te herstellen (administratief dossier, stuk 12: documenten). Uit de foto's waarop verzoeker naakt wordt afgebeeld samen met een andere man kan geenszins worden afgeleid dat deze andere man zijn beweerde partner F.W. zou zijn, noch dat verzoeker daadwerkelijk homoseksueel zou zijn. Aan foto's kan, daar deze steeds een loutere momentopname betreffen, slechts een geringe bewijswaarde worden gehecht. Aangezien de *in casu* neergelegde foto's niet worden neergelegd in het kader van geloofwaardige en consistente verklaringen, kan hieraan geenszins bewijswaarde worden gehecht en dient te worden vastgesteld dat deze waarschijnlijk in scène zijn gezet. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS niet in staat bleek een afdoende verklaring te geven voor het feit dat hij deze foto's, ondanks dat hij deze in zijn bezit had, niet reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd (administratief dossier, stuk 4, p.6). Wat betreft de littekens die verzoeker vertoont, dient te worden opgemerkt dat uit de neergelegde foto niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden of op welke wijze hij aan deze littekens is geraakt. Het loutere feit dat verzoeker littekens vertoont volstaat derhalve niet om de teloorgegane geloofwaardigheid van de aangevoerde vervolgingsfeiten te herstellen. Het attest van Dr. M. bevat verder geen gegevens die relevant zijn voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag of afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft de stukken die verzoeker neerlegt per aangetekend schrijven van 24 juli 2012 en waarvan hij ter terechtzitting nogmaals een kopie bijbrengt, meer bepaald de kopieën van een lidkaart en van een attest van de HRDG (rechtsplegingdossier, stukken 8 en 9), dient te worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen doch integendeel de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op fundamentele wijze verder ondermijnen. Waar uit de inhoud van deze kopieën en uit verzoekers gezegden ter terechtzitting blijkt dat hij reeds sedert 2007 lid zou zijn geweest van de HRDG en dat hij naar deze organisatie zou zijn gegaan toen hij problemen kende in Kameroen, dient immers te worden vastgesteld dat dit manifest in strijd is met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn asielpprocedure. Verzoeker verklaarde bij het CGVS immers niet enkel dat hij geen organisaties kent die in Kameroen opkomen voor de rechten van homoseksuelen, doch ontkende tevens eenduidig en uitdrukkelijk dat hij in Kameroen ooit naar een organisatie ging die opkomt voor mensenrechten of voor homoseksuelen. Tevens preciseerde hij in dit kader dat hij hiervoor de tijd niet had (administratief dossier, stuk 4, p.16-17). Deze vaststelling, tezamen genomen met het gegeven dat deze stukken slechts worden neergelegd in kopie en dat kopieën makkelijk te manipuleren zijn, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de inhoud van de neergelegde stukken van de HRDG.

Het neergelegde internetartikel is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn beweerde geaardheid en problemen, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en problemen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts geen elementen bij en in het dossier bevinden zich evenmin elementen waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in Kameroen beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico zou lopen op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 en 8 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS